

ЄДНАТИСЯ І ПЕРЕМАГАТИ ворога, а не перегавкуватися

На відміну від нашої агресивної сусідки (паразитарної імперії російського фашизму), де понад усе в суспільстві цінуються команди згори, від правителів, у незалежній Україні – інша система. Бо у нас свобода і права людини – це основа для його розвитку. А тому липень цього року з причини змін складу уряду та командування ЗСУ видався дуже хвилюючим і напруженим. Бо ж відбувалися й тривають досі протестні акції стосовно кадрових рішень від Президента України (і це – під час нищівної війни з використанням балістичних ракет!)

Однак ворог якраз дуже й дуже зацікавлений у тому, аби ми, українці, йшли всередині країни один проти одного (причому бажано не з картонками на протестних акціях, а – зі зброєю в руках).

А ми ж маємо бути об'єднаними у боротьбі проти нього. Не діяти так, що це виглядає, наче ми одне з одним перегавкуємося і кожна сторона при цьому вперто стоїть на своєму. Бо війна і воєнний стан вимагають від нас насамперед стриманості у висловлюванні своїх позицій під убивчим небом над головами. Думати треба і бути в гармонії з реальністю, а не зі своїми бажаннями: щоб наші прагнення бути вільними й захищеними у своїх правах не призвели до безповоротних і численних людських жертв і до погіршення ситуації у протистоянні з підлим і підступним ворогом. Збігають останні дні липня, а напруження все ніяк не спадає... І то вже добре, що на його тлі після чергової зустрічі президентів України та США (цього разу – у Вашингтоні) між ними поліпшилися (а не погіршилися) відносини.

На 3-6 сторінках липневого випуску нашої газети ми звертаємо увагу читачів на ситуацію, що склалася в Україні після різких кадрових змін в управлінні, спираючись при цьому, на наш погляд, на дуже важливі матеріали стосовно тих змін та про дії наших військ на півдні України.

Так, наприклад, в матеріалі Марії Берлінської, розміщеному на її профілі в ФБ, який ми подаємо під заголовком «...А обставини складніші...», мова йде ось про що:

«Конфлікт між МО та ГК був давній. Його не афішували, але всі хто глибше в темі, звісно знали. Конфлікт значно глибше, ніж між двома лідерами команд, не суто між міністром і главкомом. А між їхніми ключовими підлеглими теж. До останнього це намагались не озвучувати публічно, що логічно під час війни. Хоча й сам конфлікт всередині під час війни дуже не логічний. З іншого боку конфлікту всередині військово-політичного керівництва під час війни були завжди і всюди. Достатньо почитати історичні мемуари відомих полководців і політиків. Україна в історії проходила це теж не раз. З важкими наслідками. Зараз головне пройти нарешті по-дорослому, пам'ятаючи історичні уроки, зберігши взаємоповагу і державність».

Приблизно про це ж йдеться і в матеріалі «Гарань закликав інфлюенсерів не сприяти подальшій радикалізації». В ньому підкреслюється наступне:

«Питання вже не тільки в Сирському чи Федорові. Ми бачимо ланцюгову реакцію. Незрозуміло, що відбувається нагорі: ситуація з Клименком, що буде з Умеровим, хто очолюватиме Міністерство оборони, кого призначать до СБУ. Це породжує нові питання і нову недовіру», – зазначив Гарань. Він також застеріг, що внутрішньою кризою намагається скористатися Росія. «Росіяни, безумовно, радіють цій ситуації. Вони підкидають хмизу у багаття. Саме тому зараз потрібні дуже зважені рішення. Я не думаю, що хтось може сказати: «Я знаю, як діяти, оголошую вимоги, і всі мають за ними йти». Мене, наприклад, насторожує заява про можливу безстрокову акцію протесту. Хто говорить від імені протестувальників? Чи є організаційний центр? Хто уповноважений висловлювати вимоги? У мене зараз немає відповідей на ці запитання», – сказав політолог. На його думку, нинішня ситуація стала наслідком не лише кадрових рішень, а й попередніх проблем у війську та відсутності ефективної комунікації».

Михайло Драпатий на чолі ЗСУ: чи стане новий головком символом іншої армії?

Відколи учасники картонкового майдану почали скандувати на площах українських міст не лише «за повернення Федорова», а й «за відставку Сирського», найбільш обговорюваним у суспільстві питанням стало те, чи відбудуться зміни в керівництві армії. Президент Володимир Зеленський зберігав інтригу кілька днів. Хоч і звітував у соцмережах про перебіг кастингу на головкома (тобто про зустрічі з комбригами, комкорами, командувачами та їхніми заступниками). У фінальному шортлисті опинилися п'ятеро кандидатів: командувач Об'єднаних сил Михайло Драпатий, командувач Десантно-штурмових військ Олег Апостол, командири корпусів Андрій Білецький, Денис Прокопенко, Ігор Оболенський. Майже опівночі 21 липня Зеленський нарешті перервав мовчанку: «Визначив, що новим головнокомандувачем Збройних сил України стане Михайло Драпатий».

ЩО ВІДОМО ПРО МИХАЙЛА ДРАПАТОГО І ЯК ДО НЬОГО СТАВЛЯТЬСЯ ВІЙСЬКОВІ

Послужний список 43-річного Драпатого ледь не ідеальний. Він – кадровий військовий, генерал-майор із бойовим досвідом, кавалер ордена Богдана Хмельницького. «Людяний», «слухає і чує підлеглих», «зрівноважений», «швидко ухвалює рішення», «однаково дякує за роботу і солдати, і генералу» – так у розмовах із УП характеризують Драпатого рядові й командири, які перетиналися з ним на фронті. Лише один із десяти співрозмовників УП скептично налаштований щодо призначення Драпатого головкомом. «Я не очікую ніяких трансформацій, бо Міша – військовий старої формації. Він прийнятний у спілкуванні, адекватний, навіть героїчний. Але це буде Залужний 2.0. Зараз він почне міняти команду Сира (Сирського – УП). Зайдуть нові люди, але вони будуть з того самого інституту. Через пів року ви побачите: нічого не зміниться, про що би залишались. Драпатий нічого не планує сам. Не має власної ініціативи й не генерує ресурси. На посаді командувача Об'єднаних сил він просто брав ли-

сти із запитамі від комкорів і перекидав їх на Сирського. От і вся діяльність», – пояснює УП високопоставлений представник одного з корпусів.

Новий головнокомандувач служить у ЗСУ з кінця дев'яностих, відколи вступив до Харківського інституту танкових військ. Після закінчення вишу приєднався до 72-ої окремої механізованої бригади. На початку російсько-української війни Драпатий командував батальйоном у 72-й, який брав участь у звільненні Маріуполя. У багатьох українців він якраз асоціюється з проривом на БМП через ворожі барикади в місті 9 травня 2014 року. Влітку того ж року підрозділи 72-ої бригади опинилися в оточенні на Луганщині – поблизу українсько-російського кордону. Цей епізод АТО увійшов в історію під назвою «Ізваринський котел». Росіяни безперервно «крили» українські підрозділи з артилерії. На початку серпня Драпатий під обстрілами вивів 260 бійців з оточення. Під командуванням офіцера військові здолали приблизно 160 кілометрів.

Закінчення на 7-й сторінці

Генштаб вирішив перевірити «справедливість розподілу» особового складу між частинами

У Генштабі повідомили, що розпочали перевірку в ЗСУ щодо комплектування військових частин та справедливості розподілу людей.

Джерело: Генеральний штаб ЗСУ

Дослівно: «У Збройних Силах України розпочато перевірку комплектування військових частин та справедливості розподілу людей».

Ключова мета – оцінити фактичний стан укомплектованості бригад, полків та корпусів, проаналізувати ефективність розподілу військовослужбовців між підрозділами та визначити напрями для вдосконалення питань кадрового забезпечення».

Деталі: Чи стосується перевірка конкретних підрозділів чи усіх частин загалом, у відомстві не уточнюють. Водночас Генштаб вказує, що перевірка оцінить «ефективність та справедливість розподілу особового складу з

урахуванням потреб військових частин», які виконують бойові завдання на різних ділянках фронту. Також у Генштабі додали, що рішення спрямоване на підвищення боєздатності, забезпечення кадрового балансу та більш раціональне використання людського капіталу.

Що було раніше:

21 липня президент України Володимир Зеленський після шести днів мітингів оголосив про звільнення з посади головнокомандувача ЗСУ Олександра Сирського та анонсував призначення на його місце Михайла Драпатого. Драпатий, у свою чергу заявив, що працюватиме з повагою до людей, які захищають Україну.

Альона МАЗУРЕНКО,
«УКРАЇНСЬКА ПРАВДА», 29 липня 2026 року
<https://www.pravda.com.ua/news/2026/07/29/8046405/>

Під Кривим Рогом російська ракета убила 3 дітей і 3 дорослих, кілька людей вважаються зниклими — МВС

Внаслідок російського ракетного удару по будинку у передмісті Кривого Рогу загинули 6 людей, серед яких 3 дітей.

Джерело: голова Дніпропетровської ОВА Олександр Ганжа та глава МВС Іван Вигівський в Telegram

Пряма мова очільника області: «На Криворіжжі противник завдав ракетного удару по Новописьській громаді. Зруйновані приватні будинки. Загинули шестеро людей, серед них троє дітей – дівчинка 6 років та хлопці 11 і 17 років».

Деталі: Ще 8 людей дістали поранення.. «84-річну жінку госпіталізували у важкому стані. 49-річна жінка, хлопчики 6 і 15 років доправлені до лікарні у стані середньої тяжкості. Решта лікуватимуться амбулаторно», – зазначив Ганжа.

Згодом президент уточнив, що росіяни вдарили ракетою по селищу Радущне на Дніпропетровщині. І що там загинули батьки й три дитини.

Доповнено. Пізніше глава МВС Іван Вигівський повідомив, що правоохоронці отримали інформацію про кількох зниклих безвісти.

«Маємо попередню інформацію про кількох зниклих безвісти людей – всі необхідні підрозділи докладають максимум зусиль для пошуку. Також триває ідентифікація виявлених фрагментів тіл», – зазначив міністр.

Також двоє людей – 26-річний чоловік і 37-річна жінка – постраждали від російських ударів на Нікопольщині. В районі також пошкоджено заправку.

Передісторія.

Раніше повідомлялося, що внаслідок російського прямого влучання у приватний будинок у передмісті Кривого Рогу загинули 2 дітей та 4 дорослих, ще 8 людей дістали поранення.

Ірина БАЛАЧУК, «УКРАЇНСЬКА ПРАВДА», 30 липня 2026 року <https://www.pravda.com.ua/news/2026/07/30/8046488/>

Інформація про проведення XXVII сесії Криворізької міської ради VIII скликання

Опубліковано 29.07.2026

29 липня 2026 року відбулися спільне засідання постійних комісій міської ради та пленарне засідання LXXVII сесії Криворізької міської ради VIII скликання, що проводив секретар міської ради – виконуючий обов'язки міського голови Вілкул Ю.Г.

На початку спільного засідання постійних комісій присутні вшанували пам'ять полеглих під час війни за Незалежність України хвилиною мовчання.

На пленарному засіданні відбулося урочисте вручення Почесної відзнаки голови Дніпропетровської обласної ради депутату міської ради, голові постійної комісії з питань охорони здоров'я та соціального захисту населення, полковнику Пискуну Олександр Валерійовичу, заступнику командира Військової частини 3011 Національної гвардії України.

Були розглянуті та ухвалені рішення про унесення змін до рішень міської ради: «Про бюджет Криворізької міської територіальної громади на 2026 рік»; до Програми енергоефективності та декарбонізації Криворізької міської територіальної громади на період 2024–2035 років; затвердження Положення про функціонування системи енергоефективності в Криворізькій міській територіальній громаді та взаємодію учасників через Центр енергоефективності; забезпечення життєдіяльності міста, підтримки сил безпеки й оборони, цивільного захисту населення, усунення наслідків російської агресії, відведення земельних ділянок, надання документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, внесення змін до галузевих програм.

Також заслухано інформацію про стан законності, боротьби зі злочинністю та результати діяльності Криворізької центральної окружної прокуратури упродовж I півріччя 2026 року, яку доповів Рижков О.В. – керівник Криворізької центральної окружної прокуратури.

Усього на пленарному засіданні міської ради розглянуто і ухвалено 62 рішення.

Виконавчий комітет Криворізької міської ради <https://kr.gov.ua/novini/informacziya-pro-provedennya-lhvvii-sesiyi-krivorizkoyi-miskoyi-radi-viii-sklikannya>

У Кривому Розі 31 липня День жалоби: серед загиблих – троє дітей

У Кривому Розі 31 липня оголосили днем жалоби за загиблими внаслідок російського ракетного удару по селищу Радущне. Про це повідомив голова Ради оборони Кривого Рогу Олександр Вілкул у Телеграмі, передає Укрінформ. «Кривий Ріг разом із селищем Радущне. Декілька кілометрів від міста. Страшна трагедія», – написав він.

Вілкул зазначив, що від російської ракети загинули щонайменше шестеро людей, зокрема троє дітей. За його словами, на жаль, після проведення генетичних експертиз можуть бути ще погані новини. «Дружна, добра, віруюча родина... Завтра, 31 липня, у місті Кривий Ріг оголошується день жалоби за загиблими», – йдеться в дописі.

Як додав голова Дніпропетровської ОВА Олександр Ганжа, під завалами будинків шукають людей. «На місці російської атаки триває пошуково-рятувальна операція. Кілька людей вважаються безвісти зниклими», – написав він.

Наразі відомо про те, що внаслідок атаки кількість поранених зросла до 9, з них шестеро – у лікарні. Серед них і двоє дітей – хлопці 6 та 15 років. Їхній стан медики оцінюють як середньої тяжкості.

Як повідомляє «Про Кривий Ріг», у селищі Радущне

унаслідок російського ракетного удару загинуло подружжя Воронових, яке виховувало десятох дітей.

«росіяни вбили Артема та Олену Воронових у Радущному, які виховували 10 дітей», – йдеться в дописі. Зазначається, що Артему було 47 років, Олені – 41.

Разом із ними у будинку перебували семеро дітей: 17-річний Марк, який навчався на залізничника у Кривому Розі, школярі Домініка – 15 років; Віоріка – 14 років; Захарій – 12 років; Азарій-Ілай – 11 років; Вероніка – 10 років та 6-річна Емілія, а також півторарічний онук Артем від найстаршого сина, який нині служить у війську.

За інформацією «Свої.Кривий Ріг», люди рятували з-під завалів сусідів родини Воронових, які також постраждали внаслідок удару.

«Ми підбігли, почали розгрібати завали... Поки діставали, загорілася хата. Усі сусіди почали з відрами гасити будинок. Полум'я було високе, ще й газ. Поки приїхали усі служби ми змогли розкопати двох дітей. А тих 8 діточок і батьків (багатодітна родина з сусіднього будинку – ред.) ходили слухали, але ніхто не відзивався...», – розповіла місцева мешканка Наталія.

Зазначається, що врятованих хлопчиків 6 та 15 років із мамою госпіталізували. Як повідомлялося, у ніч проти 30 липня армія РФ завдала масованого комбінованого удару по Україні з застосуванням ударних БпЛА, ракет повітряного, наземного та морського базування різних типів.

У селі в передмісті Кривого Рогу балістична ракета «Іскандер-М» влучила у приватний будинок, де жила багатодітна родина. Раніше повідомлялося про двох загиблих дітей та чотирьох дорослих.

УКРІНФОРМ, 30 липня 2026 року <https://www.ukrinform.ua/rubric-regions/4149452-ukrivomu-rozi-31-lipna-ogolosili-den-zalobi-za-zertvami-rosijskogo-udaru.html>

Прокуратура відстояла в апеляції рішення щодо заказника «Балка Північна Червона»

Апеляційний суд залишив без змін рішення суду першої інстанції, яким було задоволено позов Криворізької північної окружної прокуратури щодо зобов'язання однієї з міських рад встановити межі ландшафтного заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона» площею 28 га.

Заказник розташований на території Тернівського району міста Кривого Рогу та охороняє унікальні байрачні ліси й різнотравно-типчаково-ковилові степи. Встановлення його меж є необхідним для забезпечення належної охорони цієї природоохоронної території та запобігання діям, що можуть негативно вплинути на її екологічний стан.

Прокуратура звернулася до суду у зв'язку з порушенням вимог природоохоронного законодавства. Рішення суду першої інстанції було оскаржене, однак апеляційний суд залишив апеляційну скаргу без задоволення, а рішення суду першої інстанції – без змін.

Прокуратура й надалі відстоюватиме в судах інтереси держави у сфері охорони земель природно-заповідного фонду.

Відділ інформаційної політики Дніпропетровської обласної прокуратури

<https://dnipr.gp.gov.ua/ua/news.html?m=publications&t=rec&id=426228>

ЄДНАТИСЯ І ПЕРЕМАГАТИ ВРОГА, А НЕ ПЕРЕЗАВКУВАТИСЯ

Кротевич перед зустріччю Зеленського з командирами: «Замовчування створює загрозу для країни»

Колишній начальник штабу 12 бригади НГУ «Азов», підполковник Богдан «Тавр» Кротевич звернувся до офіцерів бойових бригад, які планують зустріч із президентом. Він наголосив на необхідності відвертої розмови з Верховним Головнокомандувачем щодо реальної ситуації в армії, попередивши про небезпеку замовчування проблем. Про це пише «Апостроф», посилаючись на повідомлення Богдана Кротевича.

СТРАХ ПЕРЕД ВІДВЕРТІСТЮ

Богдан Кротевич зазначає, що багато офіцерів можуть побоюватися відверто говорити про проблеми через ризик втратити посади або через страх за власні підрозділи.

На думку підполковника, командири побоюються, що «після відвертої оцінки дій Головнокомандувача його людей можуть спрямувати на провальний напрямок або залишити без належного забезпечення».

Водночас він підкреслює, що в приватних розмовах ситуацію оцінюють значно критичніше, ніж у публічних дописах:

«У неофіційних розмовах більшість командирів висловлюють своє реальне ставлення до ситуації. Говорять про це між собою, пишуть в особистих повідомленнях, зокрема й ті, хто публічно розміщував компліментарні дописи».

ЗАКЛИК ДО ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Підполковник звернувся до особового складу бригад із закликком підтримати своїх командирів у прийнятті рішення говорити правду. За словами Кротевича, «замовчування реального стану справ сьогодні створює загрозу для всієї країни», а чесність офіцерів є частиною їхньої відповідальності перед підлеглими.

Він закликав солдатів та сержантів поговорити зі своїми командирами, щоб допомогти їм «набратися сміливості» та озвучити президенту реальний стан справ в армії, оскільки «на кону стоїть існування України».

«Замовчування реального стану справ сьогодні створює загрозу для всієї країни. Ви складали присягу українському народові.

Ваші командири несуть відповідальність за вас, за ваші життя і за боєздатність своїх підрозділів. Саме тому їхня чесність перед Верховним Головнокомандувачем є частиною цієї відповідальності», — пише він.

Крім того, президент Володимир Зеленський повідомив, що 17 липня відбудеться зустріч з приводу кадрових змін в кількох українських посольствах.

Любов БОРОВИК,
старша редакторка стрічки новин, «Апостроф», 17 липня 2026 року
<https://apostrophe.ua/society/krotevich-pered-zustrichchu-zelenського-z-komandirami-zamovchuvannja-stvorjuje-zahrozu-dlja-krajini.html>

Генштаб ЗСУ заперечує заборону для військових на публічні виступи та спілкування з медіа

У Генеральному штабі ЗСУ стверджують, що заяви щодо існування якихось розпорядчих документів Головнокомандувача або Генштабу, які начебто забороняють військовослужбовцям публічні виступи, інтерв'ю та заяви, не відповідають дійсності. Водночас у штабі заявляють, що за необхідності уточнення окремих аспектів щодо комунікаційної діяльності у війська направляються відповідні розпорядження, доручення тощо — одне з останніх таких розпоряджень стосувалося виключно поширення інформації щодо змін оперативної обстановки в районах бойових дій у медіа, на офіційних сторінках у соцмережах.

У Генштабі зазначають, що йдеться насамперед про безпеку застосування військ (сил) та інформаційну безпеку. «Заборон військовослужбовцям на взаємодію з медіа, публічні виступи, інтерв'ю чи заяви у розпорядженні не містилося», — наголошують в штабі.

У соцмережах поширили повідомлення щодо нібито тиску на військових, зокрема, на це звернув увагу експерт міністра оборони Сергій Стерненко.

Радіо Свобода, 17 липня 2026 року
<https://www.radiosvoboda.org/a/news-henshtab-zaperechennya-zaborona-viyskovi-yustupy/33806016.html>

«Бажаю йому всього найкращого». Генсек НАТО відреагував на відставку Федорова

Генеральний секретар НАТО відреагував на звільнення Михайла Федорова з посади міністра оборони України. Він не очікує, що призначення нового очільника оборонного відомства призведе до суттєвих змін у стратегії Києва у боротьбі з Росією. Про це Рютте сказав у коментарі DPA.

Звільнення Михайла Федорова з посади міністра оборони для західних партнерів стало несподіванкою. Хоча у Брюсселі та Вашингтоні запевняють, що співпрацюватимуть з будь-яким Кабінетом міністрів, на Заході є й певна тривога за інституційну зрілість в Україні.

Генсек НАТО заявив, що очікує «безперервності» в українській оборонній стратегії. За його словами, зараз українські війська «почуваються набагато краще» на передовій, ніж на початку року. Російські загарбники просуваються дуже повільно, а Україна змогла контратакувати в окремих районах.

Рютте також наголосив, що російська армія нині втрачає від 25 000 до 35 000 своїх солдатів щомісяця.

Генсек також відзначив українські далекобійні операції. За його словами, Україна «занурюється глибоко в Росію», завдаючи ударів по енергетичній інфраструктурі та промисловій базі країни-агресора.

«У мене були хороші робочі стосунки з Михайлом Федоровим. Бажаю йому всього найкращого, і його наступник, без сумніву, продовжить цей шлях», — сказав Рютте. 14 липня Верховна Рада проголосувала за відставку уряду Юлії

Свириденко. Звільнення Федорова обурило частину суспільства: 16 липня у Києві та інших містах України відбулися акції протесту проти звільнення посадовця. Федоров на брифінгу розповів про свій конфлікт із головою ЗСУ Сирським.

Сергій МАЛАМУРА, LIGA.net, 17 липня 2026 року
<https://news.liga.net/ua/politics/news/bazhaiu-yomu-vsoho-naykrashchoho-hensek-nato-vidreahuvav-na-vidstavku-fedorova>

Сержант Валерій Маркус пропонує реформу армії: створити «сержантський корпус». Його підтримали медійні військові — зокрема, колишній Головнокомандувач Валерій Залужний

Колишній головний сержант 47 бригади «Магура» Валерій Маркус вперше за пів року записав нове відео на своєму ютуб-каналі. Його головна теза: в Україні є сержанти за званням, але немає працюючого сержантського корпусу — без якого сучасна армія насправді не може існувати. Він також розповідає покроково, як такий корпус створити. У його відео з'являються колишні та діючі військові: колишній Головнокомандувач ЗСУ генерал Валерій Залужний, головний сержант ЗСУ Олександр Косинський, сержант піхоти США Олександр Святков (у 2022 році він повернувся до України і в різний спосіб допомагає українському війську), сержант-інструктор 151 навчального центру Андрій «Гав» Гладнев, колишній командир батальйону 47 ОМБр майор Олександр Ширшин. «Бабель» зібрав головні тези Валерія Маркуса.

В американській армії сержантський корпус — це хребет війська. Там офіцер планує, сержант організовує, солдат виконує. Сержант відповідає за підготовку, дисципліну, керує людьми під час завдань і допомагає офіцеру зрозуміти, що насправді відбувається в підрозділі. Саме сержант знає своїх бійців поіменно, бачить, хто виснажений, хто не спав добу, а хто вже на межі. Важливо, що «сержантська» вертикаль іде паралельно «офіцерській». Сержант не може заблокувати наказ офіцера, але він може відвітати про незгоду наверх по своїй вертикалі — і офіцер це розуміє.

У Силах оборони не існує сержантського корпусу як інституції. Є людина в сержантських погонах, але немає системи, що дає їй повноваження, відповідальність і авторитет. Тому вплив сержанта визначає не система, а його власний

характер: він має рівно стільки влади, скільки здатен вибрати сам. Є окремі сильні сержанти, але немає системи, яка б їх вирощувала.

Звання сержанта досі є радянською проміжною сходинкою між солдатом і офіцером. Усередині сержантської вертикалі немає росту: ні в посаді, ні в грошах. А те, що легко отримати, зазвичай і не цінують. Тому до сержантського звання часто однаково зневажливо ставляться і офіцери, і самі сержанти.

Офіцерський і сержантський корпуси мають бути двома окремими інституціями. Офіцер відповідає за задум і планування — за проект. Сержант — за те, щоб цей план запрацював у реальності, тобто за процес. Саме він має взяти задум командири і донести його до солдата так, щоб він був виконаний.

По-перше, сержант підрозділу має стати повноцінним заступником командири зі своїх напрямів — не лише формально, а й за документами. Другий крок — переатестація сержантів. Після навчання кожен сержант має підтвердити, що відповідає своїй посаді: склав атестацію — продовжує службу і росте далі, не склав — переходить на нижчу посаду чи звання. Але така система має бути чесною: її не можна перетворити на спосіб позбутися незручних людей. Третій крок — створити Академію сержантів. Це має бути окрема установа на рівні Міністерства оборони або Головнокомандувача, де сержанти не просто навчаються, а керують розвитком своєї інституції. Четвертий крок — змінити шлях до командних посад. Людина не має виходити з військової академії й ставати командиром, не знаючи служби знизу. Спочатку — солдат,

потім капрал, сержант, командир відділення, і лише після цього — наступні щаблі командування. Командиром має ставати не той, хто просто отримав звання, а той, хто довів свою спроможність керувати людьми. П'ятий крок — дати сержанту реальні повноваження. Командир буде єдиним, хто ухвалює бойові рішення. Але питання людей — підвищення, переведення, нагородження — мають проходити за участі сержанта, бо він найкраще знає своїх людей і відповідає за них. Якщо командир і сержант незгодні, рішення все одно ухвалює командир. Але сержант має право зафіксувати свою незгоду і передати її вище по сержантській вертикалі. Шостий крок — сержантська кар'єра має бути такою ж повноцінною, як офіцерська. Це як дві стежки на одну вершину: офіцер більше працює з аналізом і плануванням, а сержант — з людьми, технікою і підготовкою. Для цього в головного сержанта бригади має бути свій підрозділ, який займатиметься всім, що стосується сержантів.

Сержантський корпус не запрацює лише через нові посади й документи. Потрібно, щоб у людей була причина залишатися в цій системі й рости в ній. Це можуть бути окремі нагороди для сержантів, професійні курси — від рейнджера і сапера до спеціалістів зі зброї — та реальні переваги за розвиток: додаткові дні відпустки, доплати, нові можливості.

Автор Валерій ЦУБА, редактор Гліб ГУСЄВ,
«Бабель», 17 липня 2026 року
<https://babel.ua/texts/128616-serzhant-valeriy-markus-proponuye-reformu-armiji-stvoriti-serzhantskiy-korpus-yogo-pidtrimali-mediyni-viyskovi-zokrema-kolishniy-gol-fahivciv-z-viysk>

фахівців з військ.

Активно-реактивний хантінг дата-аналітиків, проджектів-напрямківців, аудиторів, ризик-менеджерів, айтшних продакт-овнерів, юристів, фінансистів, бухгалтерів. Когось завели-перевели, когось не встигли.

Робота з міжнародниками та антикором. Пошук міжнародного фінансування реформи (знайшлось і дуже швидко, бо партнери у реформі були зацікавлені на 101%). У тому числі було ініційовано початок вибіркового контролю якості дронів, бо це зараз ніяк не перевіряється, попри те що ми на них тратимо на це ледь не третину оборонного бюджету. І при цьому в кожній бригаді є «папальні» та майстерні, щоб допилювати закуплені БпЛА.

Я це до чого. Ми то переведемось якось з МО в бойовий підрозділ, різати логістику і палити окупантів, ми це вмієм робити непогано. Але

впевнений, що вікно можливостей з докорінними реформами в МО сьогодні було свідомо закрито. Розходимося)

p.s. Враховуючи, що «реформа якості» була лише частиною «реформ закупівель» - я був на десятиках нарад та синків де за день ламались мільярдні схеми. Чийсь схеми, які там існували подекуди ще з часів Кузьмюка)

p.s.s. Дякую крутій невеликій команді, які цілодобово тягнули усе це на собі.

Це було недовго, але круто і багато чого вдалося зробити.

Роман СІНІЦІН, громадський діяч, волонтер, керівник військового напрямку Фонду Сергія Притули, 17 липня 2026 року
<https://censor.net/ua/blogs/4014112/viyskovyyi-rozpoviv-yak-vidstavka-fedorova-zupynyla-lamannya-milyardnyh-shem-u-minobronny>

Реформа Міноборони: вікно можливостей свідомо закрили

Менше двох тижнів тому я з побратимом були остаточно, наказом Михайло Федоров, переведені з бойового ударно-розвідувального підрозділу в Міністерство Оборони. Робити реформу якості. Державно-го гарантування якості.

В травні заступник міністра оборони Mstyslav Vanik почав хантити мене очолити цю реформу. Вперше виїхав з ним на каву в Запоріжжя з позиції наших екіпажів. Згодом я таки погодився і влився в команду «реформи закупівель» тільки тому, що зрозумів, що це справді вікно можливостей для змін в найскладнішому та найкорупційнішому міністерстві і що ці люди тут «не про гроші», а

про цінності і бажання змінити систему. І пропрацювавши з командою Мстислава та Михайла півтора місяці - я ще більше зараз в цьому впевнений.

Десь близько місяця, ще не будучи переведеними, за сприяння командирів моєї попередньої вч, ми в МОУ займалися підготовчими етапами до запуску реформи. Реформа мала полягати в трансформації існуючого ГУ ДГЯ (орган в структурі МО чисельністю в 1000+ осіб переважно військових, переважно полковників-підполковників) в цивільну агенцію Q1 з військовими посадами і ринковими зарплатами та data-driven підходами, зняттям людського фактору при перевірках

та вцілому у відході від радянської спадщини «воєнпредв», яка особливо досі нікуди не поділась.

З аналізом та аудитом процесів та функцій в існуючій структурі, які з самого початку наражались на нормальний такий спротив справжніх (переважно правда паркетних) полковників. З зляганням керівників «на больничку», саботажем та блокуванням. Але ми працювали. Нормативка, концепція, аудит штатної структури, бюджетування, старт розробки ризик-орієнтованої моделі оцінки контрактів та постачальників, пошук людей в core team з цивільного сектору для заведення їх в структуру МО та проектних офісів та переведенням-прикомандируванням

Сибіга закликав Захід до нищівного тиску на РФ після масованого удару по Києву

Міністр закордонних справ Андрій Сибіга заявив про необхідність «нищівного тиску» на РФ після нового масованого удару по Києву. Про це міністр написав у себе в X, повідомляючи «Європейська правда».

Як зазначив Сибіга, Росія застосувала найбільшу кількість балістичних ракет з початку війни – близько чотирьох десятків. «Ми закликаємо вжити адекватних і рішучих заходів. Необхідно чинити нищівний тиск на Москву, щоб покласти

край цьому терору. Не може бути жодних пауз у посиленні санкцій та ізоляції Росії. 21-й пакет санкцій ЄС має бути розблокований негайно. Не може бути жодних пауз у захисті людського життя. Угоди про постачання додаткових перехоплювачів мають бути виконані без зволікання», – підкреслив він.

За словами глави МЗС, кожен, хто стримує постачання цих життєво важливих засобів захисту, «має розуміти, що ціна затримки вимірюється людськи-

ми життями».

«Не може бути жодних пауз у нашій спільній роботі зі створення європейського захисту від балістичного терору. Ми розраховуємо на те, що антибалістична коаліція оперативно просуватиме свою роботу. Не може бути жодних рішень, спрямованих на виправдання воєнних злочинів Росії шляхом відновлення її прав на участь у міжнародних спортивних змаганнях», – додав Сибіга. Він наголосив, що кремлівського

правителя Володимира Путіна не зупинити умиротворенням. «Він піде далі, якщо його не зупинити силою прямо зараз. Надай-

те Україні всі необхідні засоби, щоб зупинити Росію та покласти край війні», – резюмував Сибіга.

У ніч на 19 липня російські війська завдали масованого комбінованого удару по Україні 41 ракетою та 125 безпілотниками. Зафіксовано влучання 23 ракет і 10 ударних дронів, основним напрямком атаки був Київ. За даними ДСНС, внаслідок цієї російської атаки в Києві загинула людина, ще 8 осіб постраждали, в місті спалахнули пожежі щонайменше у п'яти районах.

Ірина КУТЄЛОВА, «ЄВРОПЕЙСЬКА ПРАВДА», 19 липня 2026 року

<https://www.eurointegration.com.ua/news/2026/07/19/7241874/>

Якось я запитала Залужного, що він думає про Сирського. Це був десь початок 2024 року, ми сиділи в кабінеті і обговорювали потенційні сценарії війни. Тоді вже активно ширилась інформація, що Сирський стане наступним ГК. Залужний відповів максимально коротко, буквально одним словом:

– Професіонал.

На днях Федоров теж висловився про Сирського: «Тому що насправді Сирський в 2022 році врятував нашу країну в тому числі. Він провів Київську операцію, він провів Харківську операцію, брав участь в Херсонській операції. Багато різних операцій. Ми не можемо такого командира недооцінити...»

Достойно.

Треба мати честь, щоб, коментуючи ГК, з яким явний і жорсткий конфлікт, не скотитись в дитячі образи, а визнати і заслуги опонента.

Тепер максимально неупереджено, суто по пунктах і по фактах.

1. Конфлікт між МО та ГК був давній. Його не афішували, але всі хто глибше в темі звісно знали. Конфлікт значно глибше, ніж між двома лідерами команд, не суто між міністром і главнокомандувачем. А між їхніми ключовими підлеглими теж. До останнього це намагались не озвучувати публічно, що логічно під час війни. Хоча й сам конфлікт всередині під час війни дуже не логічний. З іншого боку конфлікти всередині військово-політичного керівництва під час війни були завжди і всюди. Достатньо почитати історичні мемуари відомих полководців і політиків. Україна в історії проходила це теж не раз. З важкими наслідками. Зараз головне пройти нарешті по дорослому, пам'ятаючи історичні уроки, зберігши взаємоповагу і державність.

2. Справді, в цьому конфлікті стикнулись два різних управлінських уявлення про подальші способи, методи і загально засадничі підходи до ведення війни. Але зводити все до того, що міністр хоче воювати на дронах, а ГК на конях – як мінімум смішно. Це дуже примітивне уявлення про суть їхніх розбіжностей. Дуже легко повірити в спрощену, а значить зручну, дуалістичну картину світу. Ось в нас молодий, прогресивний міністр хоче перемогти дронами. А ось старі, радянські діди хочуть всіх вбити в штурмах.

Все як в казці в дитинстві – ось добро, ось зло, все зразу так примісно і зрозуміло, не треба напружуватися і довго розбиратися. Але світ складніший, особливо під час війни такого масштабу.

3. Чи є за що критикувати Сирського? Звісно, як і кожного з нас. Він не ідеальний і не святий. Є довгий список, що йому закидають: «Жорсткий

і авторитарний, призначає не професіоналів, а лояльних, майстер політичних інтриг, безкомпромісно карає за непокору, вміє місяцями саботувати призначення і грати в бюрократичний пінг-понг, безконтрольно допустить деяких командирів садистів до посад, ненавидить технології, вимагає воювати штурмовиками, а не дронами, завербований росіянами etc...» Не буду перечисляти все, легко гуглиться. Частина цієї критики релевантна, частина повний абсурд. Справедливості заради важливо розуміти, що кожен командир високого рівня має своє кладовище. Кожен. На війні не буває без втрат, як і без помилок. Мої побратими – взводні, ротні, комбати, комбриги – мають в голові кожен свій список тих, хто можливо би не загинув. Кожного разу прокручують як можна було зробити розумніше, як прорахувати, щоб уникнути цих страшних розмов з матерями і дружинами. Про це не прийнято говорити. Але повірте, ті в кого є совість мучаться до кінця життя, навіть якщо по суті не винні.

«...АЛЕ СВІТ СКЛАДНІШИЙ...»

вали навіть вороги – одна тільки Харківська чого варт. Тепер він «дід», «м'ясник», і ненавидить дрони. Клименко, який забезпечив бойові корпуси, прийняв МВС з коліс, розгорнув бойову роботу, якому щиро дякують багато командирів – тепер для натовпу і ноунеймів в інтернеті – «мусор». Хмара, бойовий командир, який стоїть за багатьма спецопераціями стратегічного рівня, який розбудував Альфу, один з топових підрозділів, який вміє мислити на державно-рівні – тепер просто «невдалий антикриз президент», «не справиться», «не його рівень», etc.

5. Безвідносно до прізвищ – трьох офіцерів стратегічного рівня за кілька днів полили брудом на всю країну. В секунди забувши все добре, що вони зробили. Ще можна зрозуміти, коли це критика конструктивна, яка йде від військових і ветеранів. Але коли далеко від війська цивільні починають в інтернеті критикувати мотом, ліпити меми обсмівати «мусора», офіцера, який витратив роки життя, щоб вони не знали що таке війна – це вкрай небезпечно х... Бо в першу чергу це наші, українські офіцери. Вони брали на себе відповідальність в моменти, які багато людей психологічно не вивозять бачити навіть в кіно. Коли не просто страшно, а паралітично страшно, коли безперервні прильоти, коли люди вмирають стікаючи кров'ю. А ти при цьому той, кого благають спасти, кому вірять. Якщо ми будемо їх «розпина-

ти на площах» завтра нас самих розіпнуть. Тільки вже не фігурально, в буквально.

Розіпнуть вже російські офіцери, але скоріше навіть звичайні солдати. В окупованому Києві.

6. Громадяни можуть виходити з картонками і відстоювати свою позицію по Міністру. Але не можуть картонками вибрати хто стане ГК. На протестах вже звучить ряд прізвищ від Драпатого до Білецького та Бровді. Створюється небезпечний прецедент – а якщо завтра Білецький з Драпатим в ролі ГК не сподобаються? Будемо знову обирати ГК на кар-

тонках? Оразу приходить історична паралель – революція 1917 року, ради солдатських депутатів, там теж пробували вибрати командирів. Чим все закінчилося всі пам'ятають.

Озвучувати своє бачення президента – ок. Вимагати в президента призначити конкретного ГК, бо так сказала вулиця – ідіотизм і хаос. Доречі російські боти зараз тисячами вкочились в цю гру в інтернеті, косять під нас і качають розкол на максималках. Сюди в коменти теж прийдуть. Що логічно, ми б на їх місці робили те саме.

7. Я витратила роки часу, щоб розібратись в роботі МО і мати можливість компетентно критикувати роботу попередніх міністрів. Для того, щоб розібратися в роботі ГШ мало прочитати кілька десятків книжок чи статей по військовій стратегії або оперативному плануванню. Треба мати ґрунтовну військову освіту. Бойовий, командирський досвід. На це йдуть роки важкої праці. Можливо хтось вміє розібратися швидше, і без освіти. Але я себе до таких геніїв не відношу. Зараз не служу, в мене немає військової освіти, мій бойовий досвід був в останні роки 9 тому, а значить вже не релевантний. Саме тому я не беру на себе зухвалість визначати публічно, хто має стати Главнокомандувачем у війні такого масштабу. На виживання найбільшої європейської держави.

8. Мій робочий досвід з більшістю згаданих тут офіцерів конструктивний і позитивний.

Нам вдалося разом запустити ряд системоутворюючих для технологічної стійкості рішень. Зараз не в тренді говорити щось добре, про ГК, благо мені індивідуально на тренди. Справедливості заради буде чесно згадати хоча б кілька рішень, яким він особисто сприяв. Впровадження технологій в БЗВП вперше всерйоз підтримував Сирський, без лишніх пояснень розуміючи чому це треба. Розвиток підготовки на НРК – він сприяв як мінімум з літа 2024 року. Коли я запропонувала значно збільшити підготовку операторів на FPV – ГК одразу дав зелене світло. Аналіз і впровадження багатьох кращих технологічних практик по військам теж часто йшов через особистий контроль ГК. Це буквально кілька прикладів, їх десятки. Отаким безнадійно «застарілим» ГК, хоче воювати з тапками на конях, але підтримує збільшення підготовки на дрони. Ну і те, що ГК не вилазить з фронту, сміливо їздить по передовій, зустрічається з бійцями, це теж відомий факт. Повторююсь, це все далеко не означає що ГК ідеальний. Але щоб бачити повну картину треба озвучувати все. Як казали в нас в селі: любі Боже правду.

9. Останнє – я пам'ятаю, як навесні 2025 йшла закрита дискусія щодо кандидатури наступного командувача СБС. Пам'ятаю, що тоді запитали і мою думку, я написала свій топ п'ять достойних офіцерів. Першим в моєму списку був тепер всесвітньо відомий Мадяр Роберт Бровді. І добре пам'ятаю, що тоді і міністр Федоров, і ГК Сирський обоє підтримували саме цю кандидатуру. Повністю на цьому зійшлися. І не прогадали. Вистріл прицільно в точку. Саме завдяки тому, що вони обоє сприяли – і президент підтримував – стратегічно виграла вся наша країна. Саме тому зараз такі вражаючі результати на табло.

Значить можуть спільно знаходити найкращі рішення. Сподіваюсь президент справді почує розумних людей і дасть можливість воювати всім, хто показав, що вміє воювати ефективно. Ми не можемо розкидатись цінними кадрами.

Треба ставати дорослими, мритись і працювати разом. На результат.

Марія БЕРЛІНСЬКА, 19 липня, 2026 року
<https://www.facebook.com/masher.berlinska>

ЄДНАТИСЯ І ПЕРЕМАГАТИ ВРОГОА, А НЕ ПЕРЕЗАВКУВАТИСЯ

Літо 2026 року на південному театрі воєнних дій проходить під знаком системного виснаження ворога. На початку червня Сили оборони України дали старт масштабній операції, яка вже отримала цілком офіційну назву – «Логістичний локдаун». Її головна мета полягає не у фронтальних, кровопролитних штурмах укріплених позицій противника, а в методичному, хірургічному перерізання «кровоносних судин» російської армії – доріг, мостів, залізничних вузлів та морських комунікацій

стала тригером для цілої низки тактичних поразок росіян.

За словами військового експерта Дмитра Снегирьова, блокада вже призвела до цілком відчутних територіальних здобутків Сил оборони. Українські підрозділи здійснили вдалу контратаку на Запоріжжі, посунувши ворога в районах населених пунктів Маліївка, Січневе, Новогеоргіївка та Запорізьке, повернувши під вогневий контроль понад 33 квадратні кілометри території. На Херсонщині ж українські

протяжністю приблизно 15 кілометрів», – додав оглядач.

На інших ділянках ситуація для росіян також не проста. «Вони мають проблеми не лише з просуванням, а й із утриманням своїх позицій. Нещодавно ми бачили, як бійці 425-го окремого штурмового полку «Скеля» розширили зону контролю. Це не якась піар-акція, а реальний факт. Ще кілька тижнів тому самі росіяни скаржилися, що саме на цій ділянці українські сили чинять на них серйозний тиск.

кампанії ставлять перед українським командуванням та суспільством логічне запитання: що далі? Чи трансформується цей логістичний параліч у масштабний обвал російського фронту і як довго триватиме сприятлива кон'юнктура? Експерти сходяться на думці, що саме зараз Україна увійшла у критично важливий часовий проміжок, який визначатиме хід усієї війни у перспективі 2026–2027 років. Олександр Коваленко переконаний, що це так зване «вікно можливостей» вже

кілька сотень тисяч людей, не кажучи вже про понад мільйон... Російська влада добре пам'ятає наслідки мобілізації 2022 року і розуміє, що новий масштабний призов може спричинити серйозну внутрішню міграцію, спроби ухилення та помітне соціальне напруження», – зауважує Сергій Ауслендер. До того ж, чим заправляти та забезпечувати цю теоретичну армату, якщо українські дрони продовжують системно випалювати російську економіку? Ауслендер нагадує про нещодавні

Знищені мости, паралізоване море, дефіцит пального та постачання. Нарешті це дає результат. Аналізуємо ситуацію на південному напрямку

Як ізоляція Криму та Півдня ламає наступальний потенціал РФ

в акваторіях Азовського й Чорного морів.

Станом на середину липня результат цієї кампанії набули безпрецедентних масштабів. Лише протягом червня українські військові філігранно уразили п'ятнадцять мостових переходів: вісім залізничних та сім автомобільних. Географія ударів охоплює всю тимчасово окуповану територію: від мостів біля Ічок, Роздольного, Владиславівки та Воїнки до мостів через річку Корсак на Запоріжжі, від Генічеської протоки та Чонгару на Херсонщині до переправ через Луганчик і Айдар на сході. У липні цей список поповнився ще низкою об'єктів, серед яких мости на Донеччині (біля Гусельникового та Старомар'ївки), залізничний міст через Сиваш та критично важливі об'єкти біля Приморська.

Окремої уваги заслуговує операція з іронічною, але вбивчою для ворога назвою «Мо-ЛоЧКа» («Москва Ляже Через Крим»), яка стартувала 6 липня. Лише за 15 днів її проведення в Азовському та Чорному морях було уражено 183 одиниці тінювого флоту противника.

Нарешті, якщо додати до цього переліку глибокі удари по російських НПЗ, заводах з виробництва електроніки, хімічної сировини, важкого озброєння, складах боєприпасів, а головне – НРЗ, ми отримаємо комплексну картину ізоляції ворожих спроможностей. То як ця безпрецедентна блокада вже змінила архітектуру воєнних дій на Півдні? Аналізуємо разом із провідними військовими експертами.

ЕФЕКТ ДОМІНО: ЯК ПАЛАЮЧА ЛОГІСТИКА ПАРАЛІЗУЄ ФРОНТ

Головним сухопутним здобутком операції на сьогодні є фактичний параліч траси М-14 – ключової транспортної артерії, що простягається від Маріуполя через усю Запорізьку та Херсонську області. Саме цей маршрут довгий час забезпечував безперерйне живлення угруповання окупаційних військ на Херсонському та Запорізькому напрямках, а також постачання для тимчасово окупованого Криму. Втрата пропускної здатності цієї траси

бійці міцно тримають домінуючі висоти правого берега, в той час як будь-які спроби окупантів закріпитися на островах у дельті Дніпра миттєво придушуються артилерією та роями FPV-дронів. Найбільш показовим індикатором успіху «Локдауну» є зниження вогневого потенціалу ворога. Експерт наголошує, що через логістичний голод російські війська змушені жорстко лімітувати використання арти. «Порушення постачання з Криму на південний фронт вже призвело до падіння співвідношення артилерійських пострілів противника з 2,4:1 до 1,6:1», – підкреслює Дмитро Снегирьов.

Цю тенденцію підтверджує й військовий оглядач групи «Інформаційний спротив» Олександр Коваленко. Аналізуючи південну оперативну зону, експерт констатує, що наступ росіян на ділянці від Степногірська через Оріхівський напрямок до стику трьох областей (Запорізької, Дніпропетровської та Донецької) фактично зупинився. Ба більше, підрозділи 58-ї загальновійськової армії РФ зазнають поразок і не здатні втримати рубежі. «Про це відкрито говорять навіть російські Z-воєнкори, скаржаться, що їхні підрозділи на південь від Степногірська можуть опинитися в оточенні. Також вони вже визнають, що з часом їм, імовірно, доведеться залишити Кам'янське, оскільки втримати його буде надзвичайно складно. Це теж один із наслідків логістичного локдауну. Російські війська не отримують у достатній кількості боєкомплект, матеріально-технічне забезпечення, провізію. Вони мають проблеми з ротацією та перекиданням підкріплень. Виникають труднощі навіть із доставкою води, що, особливо влітку, стає критичним фактором», – наголошує Коваленко.

Також фактично в анабіозі перебуває Оріхівський напрямок. «Можна сказати, що російські плани щодо відновлення там активних наступальних дій повністю провалилися. А щодо Гуляйпільського напрямку, то він залишається відносно активним лише на невеликій ділянці між Гуляйполем і Гуляйпільським

Тобто перші підтвердження просування Сил оборони України з'явилися саме в російських публіках. Наші офіційні структури, зі зрозумілих міркувань безпеки, таку інформацію оперативне не публікують, – розповідає експерт. – Більше того, офіційні карти зони бойових дій (як-от DeepState) не повною мірою відображають успіхи українських сил, які наразі діють значно глибше заявлених ліній контролю. Тому можемо сказати, що найближчим часом ми ще побачимо позитивні новини. І все це є наслідком того, що росіяни дедалі більше втрачають можливість повноцінно забезпечувати свої війська як для ведення наступальних, так і оборонних дій».

Аналогічна ситуація складається і в угрупованні військ «Дніпро» в Херсонській області. «Загалом тимчасово окупована частина Херсонської області опиняється у ще більшій ізоляції, ніж навіть півострів Крим. І саме там ситуація для противника виглядає значно критичнішою. Тому вже зараз можна говорити, що комплекс наших дій з ізоляції південної оперативної зони дає конкретні результати. Це і ресурсне виснаження ворога, й економічне», – стверджує Олександр Коваленко. Він констатує, що ворог змушений витрачати левову частку ресурсів виключно на підтримання логістики, яка постійно знищується. Перекриття вантажопотоків в Азовському морі (до Криму, Бердянська та Маріуполя) і поступове охоплення Чорного моря створює для росіян на Півдні умови, які наш співрозмовник характеризує як такі, що поступово набувають характеру катастрофи. «Звісно, я не поспішав би говорити, що вже найближчим часом відбудеться перелом на нашу користь. Але те, що саме на південній оперативній зоні російські війська сьогодні перебувають у найскладнішому становищі, – це беззаперечний факт», – наголосив оглядач групи «Інформаційний спротив».

«ВІКНО МОЖЛИВОСТЕЙ» ТА ОСІННІЙ РУБІКОН: СЦЕНАРІЙ РОЗВИТКУ ПОДІЙ

Очевидні успіхи літньої

відчинене, але це не буде безмежним у часі. Його тривалість обмежується приблизно двома-трьма з половиною місяцями – до кінця вересня. Пріоритетом на цей період мають стати успіхи саме на материковій частині України, адже без них будь-які гіпотетичні операції щодо повернення півострова Крим виглядають безперспективно.

Головна загроза, яка маячить на осінньому горизонті, лежить у політичній площині Російської Федерації. Після завершення виборів до Державної думи у вересні 2026 року у Кремлі розв'яжуться руки для прийняття непопулярних рішень. «Усе залежатиме від того, які завдання Кремль поставить перед собою. Якщо їхня мета – втримати вже окуповані території України та продовжувати повзучий наступ у нинішньому форматі, то їм потрібно буде мобілізувати приблизно 500 тисяч людей... Це означатиме, що ми будемо змушені ще приблизно рік-півтора вести війну переважно у форматі стримування та оборони. І саме це є головним негативним сценарієм», – прогнозує Олександр Коваленко.

Він також не виключає більш радикального варіанту, за якого Москва спробує зібрати до мільйона осіб для відкриття нового напрямку удару. Хоча цей процес займе набагато більше часу, він становить найвищу потенційну загрозу. Саме тому завдання Сил оборони на серпень-вересень – завдати таких втрат і настільки покращити свої тактичні позиції, щоб майбутня хвиля російських призовників розбилася об підготовлену оборону ще на етапі розгортання.

Утім, щодо здатності Росії перетравити таку кількість мобілізованих, існують обґрунтовані сумніви. Ізраїльський воєнний аналітик Сергій Ауслендер вважає, що чутки про призов 1,2 мільйона росіян, які активно розганяються в Z-середовищі, є класичним інформаційним вкидом. Мета таких повідомлень – заміряти градус соціальної напруги та перевірити готовність суспільства до нових потрясінь. «Російська система мобілізації навряд чи здатна одночасно прийняти й забезпечити навіть

успішні атаки на завод «Газ-пром нафтохім Салават» у Башкортостані, який виробляє близько 5% усіх нафтопродуктів РФ, та Афіпський НПЗ на Кубані, що є критичним для забезпечення південного угруповання ворога. Навіть за умов гіпотетичного завершення війни сьогодні, на відновлення цієї інфраструктури Росії знадобляться роки.

Отже, українська стратегія на найближчі місяці вимальовується максимально чітко. Це синергія кількох паралельних процесів: блокади Азовського та Чорного морів, методичного знищення логістичних вузлів та проведення операцій класу Deep Strike по об'єктах у глибині РФ. «Якщо за цей час нам вдасться настільки покращити свої позиції на полі бою, що це значною мірою нівелює майбутній ефект від російської мобілізації, то ми суттєво покращимо свої стартові позиції наприкінці 2026-го та на початку 2027 року... Якщо ж ця тенденція зміниться... то, безумовно, це «вікно можливостей» почне закриватися швидше», – підсумовує Олександр Коваленко, наголошуючи на критичній необхідності збереження поточного темпу операцій.

Операція «Логістичний локдаун» та блокада морів перетворили південний фронт для російських окупантів на зону ресурсного голоду. Зниження потенціалу ворога та втрата ним ініціативи на Запоріжжі та Херсонщині є прямим наслідком ювелірної роботи українських сил по мостах, НПЗ та тінювому флоту. Попереду вирішальні два-три місяці – «вікно можливостей». Якщо Україна збереже поточний темп ізоляції театру воєнних дій до початку гіпотетичної осінньої мобілізації в РФ, це закладе міцний фундамент для домінування Сил оборони у кампанії 2027 року, перетворивши логістичну кризу окупантів на їхній, щиро сподіваємося, остаточний фронтний колапс.

Мирослав ЛІСКОВИЧ.
Київ «УКРІНФОРМ», 20 липня 2026 року
<https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/4146209-ak-izolacia-krimu-ta-pivdna-lamae-nastupalniy-potencial-rf.html>

ЄДНАТИСЯ І ПЕРЕМАГАТИ ВРОГА, А НЕ ПЕРЕЗАВКУВАТИСЯ

Генеральний штаб Збройних сил України 20 липня заперечив дані про звільнення головнокомандувача ЗСУ Олександра Сирського. «Інформація, що з'явилась в інформаційному просторі, зокрема, в соцмережах та деяких медіа щодо начебто звільнення Головнокомандувача Збройних Сил України генерала Олександра Сирського з посади, не відповідають дійсності. Генерал Олександр Сирський продовжує виконувати свої обов'язки на посаді Головнокомандувача ЗС України», – заявив командування.

Також продовжує виконувати свої обов'язки начальник Генерального штабу ЗСУ генерал-лейтенант Андрій Гнатів. Во-

Генштаб ЗСУ заперечує звільнення Сирського, Буданов каже, що «позицію суспільства почуто»

дчас штаб зазначає, що звільнення з цих посад відбувається на підставі указу президента України.

Очільник Офісу президента Кирило Буданов тим часом прокоментував останні кадрові зміни, зазначивши, що вони викликали «сильні емоції». «Розумію людей, які висловлюють свою позицію. Небайдужість – це сила, яка тримає нашу державу всі ці роки. Позицію суспільства почуто. Ситуація вирішується фахово, конструктивно й на користь нашої держави. Тому прошу зберігати спокій», – заявив Буданов у своїх соцмережах. Він закликав зберігати суспільну дискусію мирною та уникати провокацій, які б шкодили національній безпеці: «ворог уважно стежить за кожною нашою внутрішньою суперечкою і чекає, коли ми почнемо воювати між собою».

Низка медіа раніше повідомляли про плани Володимира Зеленського звільнити Сирського. Офіційно він такий намір не озвучував. Водночас останніми днями Зеленський повідомляв про консультації з військовими командувачами, зокрема, Володимиром Горбатюком, Михайлом Драпатим, Олегом Апостолом і Андрієм Білецьким.

Тим часом в Україні тривають протести через відставку Федорова. Учасники акцій у різних містах вимагають також відставки Сирського з посади головнокомандувача ЗСУ.

«Радіо Свобода», 20 липня 2026 року
<https://www.radiosvoboda.org/a/33807570.html>

В уряді повідомили теми першої розмови Корецького з президенткою Єврокомісії

Прем'єр-міністр України Сергій Корецький говорив з президенткою Єврокомісії Урсулою фон дер Ляєн про подальший рух у переговорному процесі, наступний опалювальний сезон та протидію балістичним ударам РФ. Як повідомляє «Європейська правда», комюніке опублікувала пресслужба уряду.

У першій розмові з фон дер Ляєн Корецький запевнив, що Україна після зміни уряду «продовжить реалізацію необхідних реформ і ви-

конання всіх зобов'язань у межах євроінтеграційного процесу», та висловив сподівання на збереження єдності ЄС у підтримці України та подальше просування переговорного процесу.

Вони обговорили підготовку до наступного опалювального сезону, зокрема, залучення додаткових фінансових ресурсів для формування запасів газу та відновлення енергетичної інфраструктури, яку Росія продовжує цілеспрямовано

знищувати. «У межах Ukraine Support Loan Україна вже отримала 8,1 млрд євро. Розраховуємо на своєчасне виділення цього року чергових траншів макрофінансової допомоги та Ukraine Facility, що є критично важливими для забезпечення фінансової стійкості України», – зазначив Сергій Корецький.

Йшлося також про посилення санкційного тиску на РФ та вирішення проблеми з дефіцитом ракет-перехоплювачів, спроможних

збивати російські балістичні ракети. «Звернувся до Європейської комісії з проханням сприяти якнайшвидшому забезпеченню України такими засобами, щоб захистити життя наших людей. Погодилися, що потрібна більш активна співпраця у межах спільного антибалістичного проекту», – зазначив прем'єр.

Фон дер Ляєн зі свого боку запевнила у подальшій співпраці у питанні реформ, які сприяють просуванню процесу вступу України до ЄС, та зазначила, що Корецький може розраховувати «на повну підтримку, зокрема у роботі з покращення управління енергетичним сектором».

Нагадаємо, 16 липня Верховна Рада звільнила міністра закордон-

них справ Андрія Сибігу, проголосувавши за звільнення всього уряду Юлії Свириденко. З 17 липня Сибіга працює у статусі виконувача обов'язків очільника МЗС.

У новому уряді змінився віцепрем'єр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції. Замість Тараса Качки посаду обійняв колишній постійний представник України при ЄС Всеволод Ченцов.

Радимо також ознайомитися із матеріалом: Зміни не на користь руху в ЄС: чим небезпечні постійні урядові ротації.

Марія СМЕЧКА, «ЄВРОПЕЙСЬКА ПРАВДА», 20 липня 2026 року
<https://www.eurointegration.com.ua/news/2026/07/20/7241953/>

Гарань закликав інфлюенсерів не сприяти подальшій радикалізації

Протести, що почалися після кадрових рішень влади, поступово змінили свій характер і створили атмосферу глибокої суспільної недовіри. Водночас ситуацію ускладнює відсутність чіткої комунікації з боку влади та ризик використання внутрішньої кризи Росією. Про це в етері Громадського радіо заявив професор політології Національного університету «Києво-Могилянська академія»

та науковий радник Фонду «Демократичні ініціативи» Олексій Гарань.

За його словами, на початку протестів вимоги були зрозумілими, однак згодом порядком денний змінювався. «Ситуація дуже складна. Вона мені навіть не здавалася такою, коли почалися протести. Тоді було все зрозуміло: було прийнято рішення, яке не було добре прокомуніковане суспільству, яке викликало дуже багато питань, зокрема щодо відставки Федорова. Люди вийшли, студенти вийшли, і їхня мета була абсолютно зрозуміла – висловити своє незадоволення, спробувати повернути Федорова. Але дуже швидко, окрім вимоги повернути міністра, з'явилося гасло про звільнення Сирського. І протести почали змінювати свій характер», – сказав Гарань.

Політолог наголосив, що критика головнокомандувача є допустимою, однак закликав не спрощувати оцінки його діяльності.

«Я не буду ідеалізувати Сирського. З того, що я чую, у тому числі від військових, до нього є багато критики. Але це бойовий, заслужений генерал, і за своїм досвідом із ним мало хто може зрівнятися в країні. Якщо щодо Федорова позиція протестувальників була зрозумілою і виправданою, то щодо Сирського, мені здається, ситуація пішла в занадто радикальному напрямку. Ми ж не є фахівцями у військовій сфері, щоб давати такі категоричні оцінки. У результаті в суспільстві створена атмосфера тотальної недовіри до головнокомандувача Збройних сил», – зазначив він.

Водночас Гарань припустив, що президенту все ж доведеться ухвалювати кадрові рішення. «Очевидно, президенту доведеться змінювати Сирського, тому що довіра в суспільстві підірвана, і це дуже погано. Думаю, він зробить це, можливо, не одразу, адже Володимир Зеленський не любить діяти під тиском. Але ми бачимо, що зараз тривають консультації, він слухає думку інших військових керівників і командирів. Думаю, буде якесь рішення, яке призведе до відставки Сирського. Чи

це добре? Не знаю. Але зараз це може стати вимушеним кроком», – сказав експерт. За його словами, політична криза виходить далеко за межі питання окремих кадрових рішень.

«Питання вже не тільки в Сирському чи Федорові. Ми бачимо ланцюгову реакцію. Незрозуміло, що відбувається нагорі: ситуація з Кліменком, що буде з Умеровим, хто очолюватиме Міністерство оборони, кого призначать до СБУ. Це породжує нові питання і нову недовіру», – зазначив Гарань. Він також застеріг, що внутрішньою кризою намагається скористатися Росія. «Росіяни, безумовно, радіють цій ситуації. Вони підкидають хмизу у багаття. Саме тому зараз потрібні дуже зважені рішення. Я не думаю, що хтось може сказати: «Я знаю, як діяти, оголошую вимоги, і всі мають за ними йти». Мене, наприклад, насторожує заява про можливу безстрокову акцію протесту. Хто говорить від імені протестувальників? Чи є організаційний центр? Хто уповноважений висловлювати вимоги? У мене зараз немає відповідей на ці запитання», – сказав політолог. На його думку, нинішня ситуація стала наслідком не лише кадрових рішень, а й попередніх проблем у війську та відсутності ефективної комунікації.

«Відставка Федорова запустила ланцюгову реакцію. Але це сталося не на порожньому місці. Ми пам'ятаємо історію з порушенням прав військових, ситуацію навколо полку «Скеля» та інші проблеми. Усе це створило атмосферу гострого відчуття несправедливості. Водночас не було належної комунікації з боку влади. Саме на цьому тлі протест, який починався з вимоги повернути Федорова, вже наступного дня змінив свій вектор», – пояснив він. Гарань вважає, що зараз головним завданням є деескаляція конфлікту та пошук компромісу. «Створили кризу, а тепер її потрібно якось розрулити. Не треба було робити так, як це було зроблено. Це абсолютно очевидно. Але тепер усім нам потрібно думати, як знайти вихід. Потрібна максимална тверезість і прагматизм. Треба утриматися від дій, які ще більше загострять ситуацію, і спробувати вести діалог», – наголосив він.

На його думку, такий діалог має відбуватися не лише публічно. «Потрібні консультації – політичні й непублічні, за участю політиків, експертів, представників протестувальників. Не обов'язково це мають бути широко анонсовані зустрічі. Ми бачимо, що президент уже зустрічається з військовими, командирами, але очевидно, що має бути і закулісна робота», – зазначив політолог. Водночас Гарань закликав лідерів громадської думки не сприяти подальшій радикалізації.

«Я хотів би звернутися до лідерів думок, щоб вони також допомогли знайти вихід із цієї ситуації. Зараз потрібна не радикалізація, а пошук шляхів вирішення. Чесно кажучи, навіть коментуючи вам це, я сам почувався розгубленим. У мене немає повного розуміння, як саме виходити з цієї кризи. Ми можемо пояснити, чому вона виникла, але готового рецепта зараз немає», – підсумував Олексій Гарань.

«УКРАЇНСЬКА ПРАВДА», 20 липня 2026 року
<https://blogs.pravda.com.ua/authors/haran/6a5e4ad4d2c30/>

Обличчя протесту

Я погоджуюся з тими, хто пише, що не варто принижувати головнокомандувача армії. Як і те, що не варто створювати кумирів, яких так само легко будуть скидати з п'єдесталів, коли станеться великий зашквар. Але мені також не подобається, коли приносять і маргіналізують вулицю.

За 3 дні висвітлення протестів для медіа, я поговорила і побачила дуже багатьох людей, пов'язаних з війною. Ветеранів, які втратили ноги, руку. Деякі ногу, руку і зір. Дружин, сестер, дітей, тих, хто зараз на фронті. Рідних тих, хто віддав за цю країну життя. Рідних полонених. Колишніх полонених. Коли я побачила цивільного чоловіка, який майже 8 років просидів у в'язницях за участь у проукраїнських акціях у Донецьку, я щиро раділа, що нарешті у нього є змога відчувати, що він на волі і має права. Або хлопця, чиє місто окупували, коли він був ще дитиною. Він зміг втекти з окупації, коли досяг повноліття. У нього немає рідних тут взагалі. Але він вирвався і хоче жити тут.

Позавчора на акцію приходив Герой України, який сам тримав позицію на фронті купу днів. Я вже мовчу про дюжих військових у цивільному. Та і молодь, для якої це перший чи другий протест у житті, має на нього право. Ми обурюємося, коли чуємо, як старшокласники в метро показово слухають російських виконавців, але коли 18-20-річні йдуть на проукраїнську акцію, чомусь це теж багатьом не ок.

І ще зі спостережень. Хочу відзначити роботу поліції, яка вже другий рік поспіль стежить за охороною порядку. Немає страху, що за участь в акції упакують в автозак. Організатори протесту, навпаки, підкреслюють, що «поліція діалогу» – це наші друзі. Велика різниця з тим, що було до 2014-го.

Мене часто запитують іноземці про втому українців. Я відповідаю, що так, сильно втомилися і задовбалися. Військові і їхні родини відчують несправедливість буквально в усьому. Але люди у нас виходять на вулицю не за те, щоб припинити захист України, а за те, що їх позбавляють віри в перемогу, яку і досі всі дуже хочуть (хоча є і різні бачення, у чому саме вона полягає).

Крістіна БЕРДИНСЬКИХ, журналістка, 20 липня 2026 року
<https://censor.net/ua/blogs/4014415/berdinskyh-vidpovila-na-sproby-marginalizuvaty-uchasnykiv-protestiv-u-stolytsi>

Україна погодилася з МВФ оновлений графік щодо реформ і додаткові політичні зобов'язання

Міжнародний валютний фонд відзначив збереження макроекономічної та фінансової стабільності України попри надзвичайно складні умови повномасштабної війни і затвердив перший перегляд нової програми для України в межах Механізму розширеного фінансування (EFF). Про це повідомляє Міністерство фінансів України, передає Укрінформ.

«Успішне завершення першого перегляду нової програми EFF є важливим підтвердженням стійкості фінансової системи України. Вдячний команді МВФ, уряду України та Національному банку за конструктивну і професійну робо-

ту. Продовжуємо реалізацію реформ, необхідних для збереження макроекономічної стабільності, мобілізації внутрішніх ресурсів та створення передумов для відновлення і європейської інтеграції України», – зазначив міністр фінансів України Сергій Марченко.

МВФ відзначив збереження макроекономічної та фінансової стабільності України попри надзвичайно складні умови повномасштабної війни. Усі кількісні критерії ефективності та індикативні цілі програми станом на кінець березня було виконано. За результатами перегляду сторони погодили

оновлений графік реалізації структурних реформ, коригувальні заходи для усунення відставань та додаткові політичні зобов'язання, необхідні для подальшого виконання програми.

Серед ключових пріоритетів програми залишаються забезпечення фінансової стійкості, ефективне управління бюджетними ресурсами, мобілізація внутрішніх доходів та продовження реформ у податковій і митній сферах.

Окрема увага приділяється детинізації економіки, удосконаленню податкового адміністрування та протидії ухиленню від сплати податків. Реалізація цих заходів має

сприяти створенню рівних умов для бізнесу, покращенню інвестиційного середовища та інтеграції України до єдиного ринку Європейського Союзу.

Як повідомляв Укрінформ, Рада виконавчих директорів МВФ завершила перший перегляд нової програми для України в межах Механізму розширеного фінансування. Це відкриває можливість найближчими днями отримати від МВФ близько 690 млн доларів. Після цього загальний обсяг фінансування, наданого Україні в межах нової програми EFF, становитиме близько 2,2 млрд дол.

26 лютого 2026 року Рада виконавчих директорів МВФ затвердила нову чотирирічну програму EFF для України загальним обсягом близько 8,1 млрд доларів США. У березні до державного бюджету надійшов

перший транш у розмірі 1,5 млрд доларів США. Програма розрахована на 2026-2029 роки та враховує актуальні макроекономічні, фінансові й безпекові виклики, з якими стикається Україна в умовах тривалої повномасштабної війни. Вона продовжує досягнення попередньої програми EFF, що діяла з березня 2023 року.

Після надходження другого траншу за новою програмою загальна сума фінансування від МВФ за цей період становитиме близько 15,6 млрд доларів США.

«УКРІНФОРМ», 21 липня 2026 року
<https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/4146366-ukraina-pogodila-z-mvf-onovlenij-grafik-sodo-reform-i-dodatkovy-politichni-zobovazanna.html>

Михайло Драпатий на чолі ЗСУ: чи стане новий головком символом іншої армії?

Упродовж 2016–2019 років Драпатий очолював 58-му окрему мотопіхотну бригаду. Тоді 58-ма воювала в районах Авдіївки та Бахмутської траси на Донеччині. Після командування бригадою Драпатий розпочав дворічне навчання в Національному університеті оборони імені Івана Черняхівського. Як найкращий слухач отримав у 2021-му нагороду від тодішньої посолки Великої Британії в Україні Мелінди Сіммонс – меч королеви Єлизавети.

Повномасштабне російське вторгнення Драпатий зустрів у статусі заступника командувача Об'єднаних сил Сергія Наєва. В перші місяці великої війни очолював угруповання військ «Південь», що зупинило просування російської армії в напрямку Кривого Рогу. Під час деокупації правобережжя Херсонщини новопризначений головком керував угрупованням військ «Херсон».

У травні 2024-го ексглавком Олександр Сирський призначив Драпатого командувачем ОТУВ «Харків», щоб стабілізувати ситуацію після початку російського наступу в напрямку Липців та Вовчанська. Тоді російський наступ углуб Харківщини вдалося спинити. Паралельно Драпатий працював заступником начальника Генштабу ЗСУ з підготовки військових. Восени того ж року генерала відрядили командувати ОТУ «Луганськ», яке відповідало за Сіверськ, Часів Яр і Торецьк. Офіцерам з ОТУ він запам'ятався насамперед тим, що вимагав від комбригів чесних доповідей.

Із листопада 2024-го до початку червня 2025-го Драпатий був командувачем Сухопутних військ. Паралельно він командував ОСУВ «Хортиця», що відповідало за значну частину фронту від Запоріжжя до Харківщини (пізніше воно називалося «Дніпро»). Щоправда, у доволі обмеженому форматі, бо всі ресурси і резерви були в руках головнокомандувача. Майже весь час на посаді глави КСВ пробув у відрядженні – у зоні відповідальності оперативно-стратегічного угруповання.

Ліше за останні пів року комісії Генштабу приїжджали перевіряти діяльність Драпатого 8 разів, стверджує УП джерело в Командуванні Об'єднаних сил (КОС). «Одна комісія приїжджає – нічого не знаходять – повертаються. Наступна приїжджає – знаходить дрібні нюанси в документах – Сирський виписує догану. За пів року Драпатий отримав аж три догани. Сирський робив усе, щоб Михайло здавався проблемним. І ще максимально блокував публічність – забороняв давати інтерв'ю, коментарі», – додає співрозмовник УП у КОС.

Наприкінці вересня 2025-го, як писала УП, Сирський розформував ОСУВ «Дніпро» (колишнє «Хортиця»), яким командував Драпатий. Після ліквідації ОСУВ «Дніпро» Драпатий разом із командою перемістився на схід. Зона його відповідальності зменшилася приблизно вдвічі – до частини Сумщини та Харківщини.

В протистоянні Сирського – Федорова на початку липня цього року Драпатий публічно підтримав Федорова. Він назвав колишнього урядовця «партнером війська у Міноборони», який «не лише забезпечував потреби, а й вимагав змінювати підходи, швидше ухвалювати рішення і підтримувати тих, хто готовий брати за них відповідальність». Федоров також підтримує Драпатого. Як відомо УП від співрозмовників у політичних колах, під час зустрічей із президентом упродовж останнього тижня експерти оборони наполягали на призначенні головнокомандувача саме Драпатого.

НАЧАЛЬНИК ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ - ДЕСАНТНИК

Всю інтригу по обіді 22 липня обірвав сам президент, заявивши, що разом із новим головком Драпатим та тво. міністра оборони Євгеном Хмарою вони обрали начальником Генштабу колишнього командувача ДШВ Ігоря Скибюка. Можливо, це була компромісна кандидатура, яка мала б збалансувати людяного Драпатого кимось різкішим і водночас задовольнити «крило десантників». Як цього разу не отримали посаду головнокомандувача. Що відомо про Ігоря Скибюка? Це 49-річний генерал-майор, кадровий, істинний «ДШВешник». Спокійний, виважений, дисциплінований офіцер. Скибюк недовго командував Десантно-штурмовими військами – півтора року. Він прийшов на зміну

епосі жорсткого й «затягнутого» Максима Миргородського та командував десантниками до повернення з Генштабу Апостола. Однак саме на ці півтора року припала одна з ключових подій у житті десантників – Курська наступальна операція.

Разом із головком, який був ідеологом Курська, Скибюк командував масштабним наступом Сил оборони на територію Росії влітку 2024-го. Цей наступ почався як зухвала та успішна операція, а закінчився через проблеми з плануванням та логістикою, перенесенням фронту на територію Сумської області та врешті розростанням 20-кілометрової буферної зони противника вздовж кордону. Після практично повного стихання бойових дій на території РФ Сирський перевів Скибюка в Генштаб. І відтоді про нього майже нічого не було чути.

Драпатий, зі свого боку, доволі помірковано привітав Скибюка з призначенням у Facebook: Цікаво, що в переліку підопічних Скибюка знайшлося місце для Емілія Ішкулова – колишнього комбрига 80-тки, який влітку 2024-го відмовився вести свою бригаду на Курщину. Після цього його буквально «заховали» у гушавині війська, записавши в категорію нелояльних до Сирського. Інший приклад: один зі співрозмовників УП, офіцер вищої ланки, який на тлі відставки Федорова написав рапорт на звільнення, повідомив нам, що після призначення Драпатого вирішив залишитися у війську.

Цікаво, чи збере Драпатий у свою команду революціонерів, які за часів попереднього головнокомандувача опинилися за бортом? І чи зможуть вони показати результат?

ЧОГО ОЧІКУЮТЬ ВІД ДРАПАТОГО?

Драпатий отримав величезний кредит довіри та сподівань від суспільства. «Драпатий – головком», «Драпатий = перемога», «Воювати мають не люди, а дрони», «З Драпатим – переможемо», «Драпатий – головком, Федоров – МО».

Серед військових, які підтримували протести, навіть пройшла невелика хвиля обурення: мовляв, усі ті, хто зараз пишуть прізвисько Драпатого на картонках, збираються у військо? Усі, хто вважають, що воювати мають дрони, знають, що ними фізично має керувати людина?

З великою ймовірністю, люди, які підтримували Драпатого – як військові, так і цивільні, – знають про нього не так і багато (за винятком епізоду з прольотом БМП-2 над барикадами в Маріуполі). Що буде з ЦТК, і чи зміниться місячний план по кількості мобілізованих? Чи виступатиме Драпатий за зменшення кількості заброньованих громадян? Чи розформує / видозмінить штурмові полки? Чи будуть Сили оборони далі проводити наступальні дії на деяких напрямках чи ж навпаки, перейдуть у повну оборону? Це все те, що нам, військовим, суспільству, журналістам тільки доведеться дізнатися. І не факт, що відповіді на ці запитання сподобаються всім, хто писав прізвисько Драпатого на картонках. Бо вирішення цих проблем значно складніше за конфігурацію «людяного головнокомандувача».

ЧИ ЗНАЙДЕТЬСЯ В ЦІЙ ІСТОРІЇ МІСЦЕ ДЛЯ ФЕДОРОВА?

Здавалося, що після заміни Сирського, вичерпався і конфлікт, який сам президент назвав ключовою причиною відставки міністра оборони Михайла Федорова. Однак, наскільки відомо УП, рішення президента по Федорову станом на 22 липня залишається без змін. Його не повертатимуть на посаду міністра оборони. Замість попередньої позиції Зеленський кликав Федорова на різні «достойні» посади – від координатора до віцепрем'єра з технологічного розвитку. Однак сам Федоров від них відмовився. Реалізувати його стратегію без реальних повноважень, як уже писала УП, неможливо. «Йому не потрібна чисто номінальна посада», – підтверджує співрозмовник УП у Міноборони.

Ольга КИРИЛЕНКО, Ангеліна СТРАШКУЛИЧ, «УКРАЇНЬСЬКА ПРАВДА», 22 липня 2026 року. (У скороченому вигляді. Повністю – за посиланням: <https://www.pravda.com.ua/articles/2026/07/22/8045412/>)

Світлина – за посиланням: <https://www.facebook.com/photo/?fbid=122175825350675594&set=a.122097768080675594>

ЗЕМНА ЦИВІЛІЗАЦІЯ: ТУПИК ЧИ МОЖЛИВІСТЬ

...Сучасні інтелектуали навіть не поставили мету цивілізації. Та навіть не окреслили її. А причина буття взагалі не цікавить нікого. Час від часу мудрі заявляють, що світ зрозумілий настільки, що вже нічого незрозумілого нема. У 1874 році німецький професор Філіп фон Жоллі радив молодому студенту не займатись фізикою, бо там «майже все вже відкрито і досліджено». Студент не послунав учителя... і створив нову, квантову, фізику. Це був Макс Планк... А квантова фізика дала зрозуміти, що вона, цивілізація, знаходиться ще в ембріональному стані і що пора їй дорослішати й набиратися розуму... На жаль, політики цього не знають...

Коли впала Берлінська стіна, американський філософ Френсіс Фукуяма проголосив світові про кінець історії. Вчений думав, що ліберальна демократія перемогла і тепер світ буде розвиватися без конфліктів... Наївний... У 2008 році, коли Москва напала на Грузію, почалася нова історія... Історія, яку запрограмували низькі, підлі, продажні, здичавілі, неосвічені. А що світ... Помахає на дикунів пальчиком... Заохочене дикунство вирішило йти далі... У 2014 році Україна спробувала зупинити дикуна, а цивілізація сказала: дикун фернштейн, треба спробувати зрозуміти дикуна... І спробували... Але не зрозуміли...

Хоча світ спостерігав, що на московії, замість реформи владних постсоветських інституцій, утворено державний кримінальний синдикат, який, монополізувавши усі ресурси, вирішив прибирати до рук чужі території... Цивілізація заявила, що вона стурбована, але сотні мільярдів продовжувала гнати на Москву... У 2022 році цивілізація спокійно констатувала: все, Київ протримається кілька днів, а через кілька днів здивовано відвела Києву ще пару місяців... А через пару місяців вражено визнала: ти диви, а вони б'ються...

Броунський рух, що сильно активізувався в кінці XX століття і створив особливий історичний хаос, досягнув піка у 2019 році. Вибори в Україні стали точкою біфуркації. Вони не просто відкрили скриньку Пандори, вони вивільнили злі, тупі сили як в Україні, так і у всьому світі. Зрозуміти, чому українська влада відводить збройні сили від місця майбутнього бойового зіткнення – ворог підготував майже 200 тисячну бойову армію з усією військовою інфраструктурою разом з госпіталем, з 30 тисячами чорних мішків і підійшов до кордонів України, – цивілізація не змогла. Вона здивовано розводить руками – повірити, що влада готувалася здати ворогові державу, ніхто з розумних не може...

Сьогодні вже здогадуються, але дипломатично мовчать... Орієнтуються на запит українського суспільства. А воно, наше суспільство, не знає, чого хотіти... Живе картинками з телевізора... А ці картинки не для того, щоб інформувати людину, навчати, розважати. Вони для того, щоб руйнувати в неї орієнтацію. Що робить вельми успішно. І це трагедія нації...

Як буде розвиватись людство, ніхто й не здогадується, та якщо переможе зло, то нинішня цивілізація загине, а Homo erectus починатиме спочатку...

Нині цивілізації загрожує одне – страх. Якраз страх може стати причиною її загибелі. І це не перебільшення. Людство з початку усвідомлення себе через страх безперестанку робить переступи... А нині одна недорозвинена популяція, перебуваючи у перманентному переляку (звідси там суцільна пиятика), щоденно погрожує людству суїцидом... Нехтувати цим не можна. Згадаймо закон сцени – якщо на початку вистави висить на стіні рушниця, то вкінці вона вистрелить... Забрати ядерну зброю у тої популяції можливо тільки ізолювавши її від світу. Повністю ізолювати. Тоді можна буде виміняти у них ядерні заряди на продукти харчування... Ці заряди вивозити не потрібно, їх там же можна буде переробляти на твели для електростанцій... Та для цього має бути усвідомлена та скоординована політика цивілізованих країн... І воля лідерів розвинених держав... Розвиток світу можливий тільки при повному знищенні ядерної зброї...

Наступне – людство мусить вийти з-під диктату фізіології, спробувати зрозуміти причину існування живого і окреслити парадигму, яка повинна змінити свідомість людини. Далі – цивілізація мусить окреслити мету... Найперше – людина має побороти страх. Абсолютно. Усі біди людства від того, що його переслідує страх...

Ярослав ТРИНЧУК,

м. Дніпро (У скороченому вигляді. Повністю – на профілі автора у ФБ від 19 липня 2026 року <https://www.facebook.com/trincuk>)

Світотчі землі української

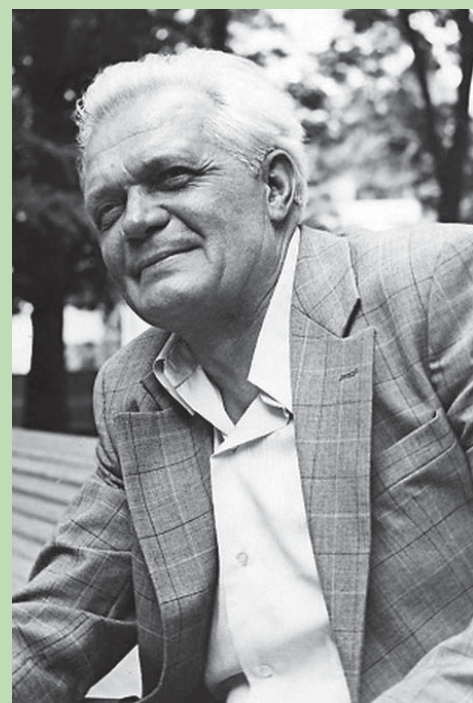
Життя кожного творця складне й неповторне. Сьогодні на нашій сторінці «Світотчі землі української» мова піде про творчу долю славетного нашого земляка Павла Глазового. Він був членом Спілки письменників України, Заслуженим діячем мистецтв України, лауреатом літературних премій імені Остапа Вишні, імені Івана Нечуя-Левицького, імені Петра Сагайдачного. Незабаром, 30 серпня, всі шанувальники творчості цього відомого письменника – гумориста мають відзначати чергову, сто четверту, річницю від дня його народження і вшанувати його пам'ять. Бо, на превели-

Кривбасу» Григорій Гусейнов. Він мені розповів, що коли міська газета «Червоний гірник» готувалася до своєї ювілейної дати, то йому дали редакційне завдання побесідувати із дуже відомими на той час і ще живими особистостями, які мали певний стосунок до цієї міської газети; Григорій Джамалович здзвонився з Павлом Глазовим і той написав вірш для криворіжців, а потім він зустрівся із Глазовим в Києві.

Те знайомство з Павлом Прокоповичем відкрило для Григорія Гусейнова цю особистість зовсім з іншого боку, він на свої очі побачив, як і в яких умо-

ський гуморист і сатирик. Він у книзі «Добридень. Кур'єр Кривбасу», яка вийшла до 20-річчя цього літературного часопису в 2016-му році, розмістив листування з письменником.

В одному з листів від 7 травня 1994 року Павло Прокопович написав: «Сьогодні надійшов новий номер журналу «Кур'єр Кривбасу» і я протягом одного вечора його прочитав, як колись казали, від дошки до дошки. Враження – дуже приємне, журнал наповнено хорошими матеріалами. Майже всі – на доброму професійному рівні. Ви повинні забути слово «периферія», будете працювати в такому клю-

Павло ГЛАЗОВИЙ: «Ви повинні забути слово «периферія»

кий жаль, Павла Прокоповича вже немає з нами, бо в 2004-му році він завершив свій земний шлях.

Народився він у далекому від нас 1922-му році в сім'ї хлібороба у селі Новоскелюватка, що на Миколаївщині. Павло був ще зовсім малим, коли його батьки переїхали разом з ним на Криворіжжя. Тут він навчався у школі та в педагогічному інституті, по війні закінчив Київський педагогічний інститут. Його перші публікації в журналі «Перець» помітив і підтримав молодого автора Остап Вишня. Твори увійшли до багатьох колективних та авторських збірок: «Карикатури з натури», «Коротко і ясно», «Сміхологія», «Байкографія», «Веселий світ», «Сміхолов» та інших.

Свого часу мені пощастило спілкуватися з багатьма людьми, які особисто були знайомі з нашим славетним письменником. Зокрема, чимало цікавого про його життя й творчість знає лауреат Шевченківської премії, письменник і редактор журналу «Кур'єр

вах живе великий український поет-сатирик, поет-гуморист і навіть дізнався про те, як той створює свої вірші. Павло Глазовий розповів йому про те, що пише свої вірші під час прогулянок із собакою Ботанічним садом.

Він був людиною дуже скромною. Його творчість українці високо цінували. А от різного роду нечисті на руку кар'єристи, котрі активно просувалися на високі пости в державі, не були, м'яко кажучи, в захваті від його творчості, оскільки кожен із них в душі гостро ненавидів правдивців, особливо – талановитих.

Він також писав інтермедії для артистів Тимошенка й Березіна (по-іншому – Тарапуньки й Штепселя).

На щастя, свого часу його творчість помітила одна родина в США й допомогла йому з виданням його книг.

Григорій Гусейнов дуже вдячний долі за те, що вона подарувала йому багаторічне спілкування з Павлом Глазовим, за можливість відчувати й бачити, як працює великий україн-

чі, вийдете на передові рубежі благодійної справи утвердження молоді незалежності, нелегкого нашого відродження, точніше б сказати, воскресіння. Півтора століття тому наш Кобзар грізним словом став на захист поневоленого народу, натхненно проголошуючи: «Борітеся – поборете, вам Бог помагає!»... Показуйте людям, що відвали кар'єрів, від яких стогне наша родюча земля, розчавили душі тисячам земляків. Але уникайте конфронтації з ким би то не було, не зводьте старих рахунків, не штрикайте в очі минулими гріхами. Культивувайте дружбу, злагоду, взаєморозуміння. На мій погляд, не поспішайте з матеріалами про живих класиків. Не забувайте, що вони поки силу не втратили і можуть чимало шкодити вашій справі. Але й до їхньої думки не надто прислухайтесь. Ще 1952 року я одного такого зачепив у своєму перчанському фейлетоні «Хвальби повні торби», і він сорок років не спускав своїх цупких пальців з мого літературного гор-

ла... Але це довга розмова, відкладемо її. Ось отримав від Вас листа, і радісно стало на душі. Вмієте писати тактовно, розумно, правдиво й по-східному шляхетно. І ще. Вкладаючи словник «Літературне Криворіжжя» та задумавши антологію легенд, переказів, спогадів, Ви робите для гірничого міста не просто добро, а святу справу».

Не будемо забувати й ми про нашого талановитого земляка, про його гостре і влучне слово, якого боялися ті, що коїли лихо. Творчість поета дуже актуальна й сьогодні, під час війни, бо проти зброї сміху навіть пихате зло безпорадне. До речі, зараз на карті нашого міста вже є і вулиця, яка носить ім'я. Павла Глазового. А його вірші самі промовляють за себе: весело, точно, образно.... Почитайте...

Сторінку підготувала

Олена МАКОВІЙ

На світлинах: Павло ГЛАЗОВИЙ і нижче – він же з собачкою
фото – за посиланням: <https://uain.press/blogs/pavlo-glazoviy-nehaj-vid-lih-i-bid-usih-vas-berezhe-zdorovij-smih-450506>)

БРЕХНЯ

Уночі вчинив хлопчина в хаті тарарам.
— Я тебе, — сказала баба, — вовкові віддам.
Вовк під вікнами тинявся і почув ту річ.
Він просидів під дверима всеньку темну ніч,

дожидавав, коли бабуся внука принесе.
Не діждався, розізлився і сказав:
— Усе!

Як же можна після цього вірити жінкам,
якщо баба — навіть баба! — бреше в очі вам?

Що ж, у вовка точка зору на жінок своя,
але з вовком сперечатись не наважусь я.
Служба в мене небезпечна, я пишу байки
і не хочу, щоб на мене злилися вовки.

У ПИСЬМОВІЙ ФОРМІ

За дрібничку посварились чоловік і жінка.
Чоловік ходив надутий і мовчав, як стінка.
А коли вкладався спати, наче незнайомий,
Написав записку жінці: "Розбудить о сьомій".
Та й заснув собі спокійно, мов упився маком.
Вранці глянув на годинник: вже дванадцять з гаком.
А в руці стирчить записка, писана дрібненько:
"Рівно сім. Доволі спати. Уставай швиденько!"

ГАРЯЧА ФІЛОСОФІЯ

Не боялася дівулька
Ні лайки, ні бійки.
Закінчила десять класів
На нещасні трійки.

Але в мамі є знайомий
В університеті.
— Будеш ти на філософським
Вчитись факультеті.

Та, явившись на екзамен,
Лянула дівуля,
Що жив колись на Вкраїні

Філософ Каструля.

І сказав екзаменатор,
Вставши із-за столу:
— Я вам радив би вступити
В кулінарну школу.

І закінчила дівуля
Курси кулінарні.
Пече тепер пиріжечки
І оладки гарні,

І на кухні порядкує
Рукою твердою,
І не плутає каструлю
Зі сковородою.

КУХЛИК

Дід приїхав із села, ходить по столиці.
Має гроші — не мина
жодної крамниці.

Попросив він:

— Покажіть кухлик той, що з краю. —
Продавиця:

— Что? Чего? Я не понимаю.
— Кухлик, любя, покажіть, той,
що збоку смужка.
— Да какой же кухлик здесь,
если это кружка. —

Дід у руки кухлик взяв
і нахмутив брови:

— На Вкраїні живе
й не знаєте мови. —
Продавиця теж була гостра
та бідова.

— У меня есть свой язык,
ні к чему мне мова. —

І сказав їй мудрий дід:
— Цим пишатися не слід,
Бо якраз така біда в моїй корові:
Має, бідна, языка і не знає мови.

